

หนทาง ไปสู่ความเป็นเลิศ

ดร.อรัญ ธรรมโน**

ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดสงขลา ท่านกรรมการสภารประจำสถาบัน
ท่านอธิการบดี ท่านคณาจารย์ และนักศึกษาใหม่ ทุกท่าน

ผม ตื่ใจที่ได้มาพบนักศึกษาใหม่จำนวน
มากมายเหลือเกินในวันนี้ ในการมา
บรรยายในวันนี้ผมอยากระบุว่า ในการมา
เป็นตัวแทนที่ 20 เมษายน ประมาณ 2 เดือนมาแล้ว
เป็นความประஸงค์อย่างมากับ ในการมา
ต้นปีการศึกษาใหม่ หัวข้อที่จะพูดก็กำหนดชื่นมาเอง
ความจริงหัวข้อที่จะพูดนั้นจะต่างจากที่เขียนข้างบน
นี้เล็กน้อย คือข้างบนนี้เขียนไว้ว่า “การแสร้งหา
ความเป็นเลิศ” แต่ผมตั้งใจจะพูดเรื่อง “หนทาง
ไปสู่ความเป็นเลิศ” ซึ่งควบกว่านิดหนึ่ง

โดยสรุปก็คือว่า วันนี้เป็นวันที่ผมรับอาสา
มาเอง ถ้าพูดภาษาชาวบ้านก็คือผมอยากระบุว่า
การที่ผมมาพูดในวันนี้ เป็นการมาพูดใน 3 ฐานะ
หรือ 3 บทบาท คือ

ประการแรก อยากระบุว่าในวันนี้จะมีกิจกรรมใน
ชีวิตให้นักศึกษาใหม่ได้ทราบคล้ายๆ กับ Announcer
ในงานเลี้ยงในวังของอคตินสมัยโบราณ ซึ่งเวลาจะ
รับประทานอาหาร หรืออาหารจานใหม่จะมา จะมี
คนคนหนึ่งคอยประกาศว่า อาหารจานนี้ชื่ออะไร

ทำจากอะไรบ้าง วันนี้ผมจึงมาทำหน้าที่เป็นผู้
ประกาศให้ทราบว่า ชีวิตของท่านต่อจากนี้ไป ท่าน
ต้องมีการกิจจะไรบ้างที่ต้องทำ

ในฐานที่ 2 ก็คือ ผมอยากมาทำหน้าที่ที่
เหมือนมาเร้าใจมาปลุกใจท่านทั้งหลาย เมื่อ
มีการแข่งขันฟุตบอลนัดสำคัญ อย่างมาให้กำลังใจ
ว่าสิ่งที่ท่านจะแข่งขันต่อไปนั้น เป็นสิ่งที่อยู่ในวิสัย
ที่ท่านทำได้และท่านต้องชนะ

ในบทบาทที่ 3 ก็คือว่า ผมอยากระบุว่า^{*}
เป็นผู้เริ่มกิจกรรม ถ้าท่านสังเกตเวลา มีสัมมนาใหญ่ๆ
หรือเวลา มีการประชุมนัดสำคัญๆ จะมีผู้มาปาฐกถา
นำมารำหน้าที่กล่าวนำ เราเรียกว่า Keynote
Speaker

เพราะฉะนั้น ผมจึงคิดว่าในวันเริ่มเรียน
ผมถือว่ามีความสำคัญมาก มากพอที่ควรจะมีผู้มา
ประกาศ มีผู้มาปลุกใจ และมีผู้มาดำเนินรายการ
เบื้องต้น แต่ไม่ว่าในฐานใดก็ตาม ผมหวังว่านัก
ศึกษาที่มาฟังในวันนี้ จะได้รับฟังสิ่งที่เป็นประโยชน์
สามารถนำไปใช้ในชีวิต นั้นเป็นความตั้งใจ

* ปาฐกถา เมื่อวันที่ 11 มิถุนายน 2540 เวลา 13.30 – 15.00 น. ณ หอประชุม 1 สถาบันราชภัฏสงขลา

**นายกสภารประจำสถาบันราชภัฏสงขลา ประธานกรรมการบริษัทเงินทุนคุณภาพกรรมแห่งประเทศไทย

"ถ้าเรามองในแง่นักปรัชญา ผู้มีคิดว่าคนที่จะก้าวเข้าสู่ความเป็นเลิศได้ย่างกว่าคนอื่น ก็คือคนที่มีความพ่ออย่างพ่อหมายพ่อสม"

หัวข้อที่ผู้กำหนดคือ “หนทางไปสู่ความเป็นเลิศ” หัวข้อดูจะเข้มข้นไป ดูจะทำให้เครียด ว่าทุกคนจะเป็นเลิศได้อย่างไร แต่ อย่างไรก็ตาม แม้เราจะยังไม่ทราบว่า ความเป็นเลิศคืออะไร ผู้เชื่อว่า พวกราจานวนไม่น้อยที่อยากรู้ว่า ความเป็นเลิศคืออะไร ผู้เชื่อว่า พวกราจานวนไม่น้อยที่อยากรู้ว่า ความเป็นเลิศ เป็นสัญชาตญาณของ มนุษย์ส่วนใหญ่ที่เรารู้อย่างเด่น กว่าคนอื่น ๆ บางครั้งแม้จะเด่นใน ทางที่ผิดก็ตาม

ผู้อยากรู้กว่า ความ อยากรู้เป็นเลิศของมนุษย์นั้นเกิด จากความต้องการสองด้านที่ตรง กันข้ามกันคือ ความเห็นแก่ตัว และความเห็นแก่ส่วนรวม

ในด้านความเห็นแก่ตัว นักศึกษาทุกคนคงอยากรู้เป็นคน เรียนหนังสือเก่ง อยากรู้เป็นนักกีฬา ดัง อยากรู้เป็นหัวหน้า นักศึกษา อยากรู้เพื่อนต่างเพศที่หล่อหรือสวย จนแล้วอย่างได้งานทำที่ดี ได้รับ

การยกย่องยอมรับทั่วไป อย่างมี ครอบครัวดี อย่างมีฐานะร่ำรวย อย่างมีชีวิตที่มีความสุขกว่าคนอื่น ล้วนแล้วแต่สิ่งดี ๆ ทั้งนั้น

แต่จากแง่ตรงกันข้ามกี หวังว่า การเด่นกว่าคนอื่นก็จะ ทำให้เรามีความสามารถ มีโอกาส ช่วยเหลือส่วนรวมได้มากขึ้น อันนี้ เป็นความเห็นแก่ส่วนรวม

เพราะฉะนั้น ก่อนจะพูด ถึงเรื่องนี้ จึงอยากระบุกันท่านว่า ความเป็นเลิศคืออะไร ความเป็น เลิศถ้ามองเบื้องต้นจริง ๆ ก็คือ ความเป็นหนึ่งในทุก ๆ ด้าน ผู้ ไม่ทราบจะหาตัวอย่างที่ไหน ลอง นึกถึงเนื้อเพลงในยอดพระลอด มี เนื้อเพลงตอนท้ายตอนหนึ่งบอกว่า

“...ใช่เพียงศีกกร สถาบันพระทรงชัย แม้ในศีก รักพระยังยิ่งใหญ่...”

คือใหญ่ในทุกสมรภูมิ นี่คือความเป็นเลิศ

หรือจะดูจากนุเรงรองในผู้ ชนะลิบทิศ หรือจะคิดว่าถ้าเราเป็น 5 % แรก ๆ ของคนในประเทศ ใน ทุก ๆ ด้านของชีวิตก็ถือว่าเป็นเลิศ หรือถ้าจะดูคะแนนรวมของชีวิต ว่าการดำเนินชีวิตพวกเราดังแต่เรา เกิดจนกระทั่งตาย เราได้ A หรือ เป็นล่า ซึ่งคงจะยากในการหาผู้ให้ คะแนน เพราะไม่ทราบว่าใครจะ เก็บหลักฐานชีวิตของเราไว้สมบูรณ์ หรือไม่

ถ้าเรามองในแง่นักปรัชญา ผู้มีคิดว่าคนที่จะก้าวเข้าสู่ความเป็นเลิศได้ย่างกว่าคนอื่น ก็คือคนที่มี ความพ่ออย่างพ่อหมายพ่อสม ไครก็ตามที่มีความพ่ออย่างเหมาะสม จะก้าวสู่ความเป็นเลิศได้ย่างกว่า ผู้อื่น

ถ้าเราประสบความสำเร็จ ตามสมควร และตนเองก็มีความ พอด้วย ก็ไม่ต้องทุรนทุรายและงหา มากนัก ไม่ต้องพยายามให้ปีศาจ คนพวกนี้จะเป็นเลิศโดยไม่รู้สึกตัว

"อย่าสนใจจุดเริ่มต้นมากนัก เพราะเราเลือกไม่ได้ อยากรให้ท่านสนใจจุดที่เราจะไปถึงมากกว่า เพราะเราเลือกและบันดาลได้พอสมควร"

ถ้าหากว่ามีความพอ อ่อนเพียงพอสม ในเมืองตันก็อยากรจะมองว่า ความเป็นเลิศคือความประสมความสำเร็จอย่างยิ่งในการเรียน ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งในการทำงาน และประสบความสำเร็จอย่างยิ่งในการใช้ชีวิต

แต่สิ่งที่ผมอยากรีบอนท่านทั้งหลายในเมืองตันก็คือว่า เราไม่จำเป็นต้องคิดฝันอะไรที่มันมากมายเหลือเกิน เป็นต้นว่า

- อย่าไปคิดว่าเราทุกคนนี้ต้องจบปริญญาเอกหมด
- อย่าไปคิดว่าเราทุกคนนี้ต้องเป็นรัฐมนตรี

- อย่าไปคิดว่าเราจะมีภาระเป็นนางงามจักรวาล

- อย่าไปคิดว่าเราจะเป็นคนร่ำรวยที่สุดในประเทศไทย

- อย่าไปคิดว่าเราจะมีบุตรชายต้อง เหนื่อยลิ้มฟัดกับออยหรือเหมือนน้องฟลุค

ถ้ามีบุตรสาว ก็ไม่จำเป็นต้องเหมือนน้อง ป้อม น้องของหรือน้องกบ เราอย่าไปคิดมากขนาดนั้น ไม่อยากให้คิดแต่สิ่งที่เรียกว่า Impossible Dream แต่อยากให้ฝัน ขอให้ทุกคนมีความฝันด้วย ให้ฝันในสิ่งที่เราสามารถสร้างฝันให้เป็นจริงได้

เพราะฉะนั้นการพูดถึงความเป็นเลิศในวันนี้ ผมหมายถึง การประสบความสำเร็จในการ

เรียน การทำงาน และการใช้ชีวิต เราจะต้องใช้ความสามารถให้ถูกต้อง เพื่อก้าวไปสู่ความสำเร็จทั้ง 3 ด้าน ต่อจากนั้นถ้ามีโอกาส หรือมีโชคชะตาเข้ามาเป็นตัวเสริม เราแต่ละคนก็อาจมีสิทธิ์ทำให้ความฝันอันเหลือเชื่อให้ความเป็นความฝันที่เป็นจริงได้

ผู้จังพยาบาลเรียนพวกราตังแต่ต้นว่า เมพวกราทุกคนมีสิทธิ์จะเป็นเลิศ แต่น้อยคนนักที่จะได้เป็นเลิศ เพราะความเป็นเลิศ ต้องอาศัยความสามารถที่สูงมาก ต้องอาศัยความพยาบาลที่ถูกทาง และต้องอาศัยโอกาสและโชคชะตาที่เหมาะสม ในปัจจัยทั้ง 3 ที่ได้เรียนแล้วนี้ ปัจจัยที่ 3 เรื่อง โอกาส เรื่องโชคชะตานั้น เป็นสิ่งที่เราบันดาลไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงไม่ อยากให้ท่านทั้งหลายไปเครียดกับความเป็นเลิศให้มากนัก อยากให้เราทั้งหลายมุ่งมั่นไปสู่ความสำเร็จกับพลัง

ผู้อยากรจะขอให้พวกรา ฝันให้สูงส่งไว้ก่อน แต่อย่าฝันจนเหลือเชื่อ และอย่าหลงอยู่ในหัวของความฝัน การที่ผู้คนพูดกับนักศึกษาใหม่ในวันนี้ อยากรามนาบออกเล่าเรื่องชีวิตในอนาคต มาให้กำลังใจ นาเร้าใจและมาปลุกใจ แล้วก็อยากระนามาให้ทิศทาง อยากจะนาเป็นตัวอย่างที่แม่ว่าจะไม่ดีนัก ก็ตามแต่ แต่ผู้คนมีความด้วยความเชื่อ เชื่อว่าทุกคนในที่นี่ จะก้าวไปสู่

ความสำเร็จได้ถ้ามีความสามารถ และความพยายามที่ถูกใจสามารถบันดาลสิ่งเหลือเชื่อได้หลายอย่าง

อย่างจะพาท่านขอนกลับไปสู่เดือนพฤษภาคม พ.ศ.2495 ตอนนั้นผมกำลังแขชัญภาระที่ท่านทั้งหลายกำลังแขชัญอยู่ในขณะนี้ เป็นเวลาที่ผมไปเข้าเรียน คณะเศรษฐศาสตร์ และคณะพันธุ์ชัยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผมอาจจะอยู่ในฐานะที่แยกกับหลายคนในที่นี้ด้วยซ้ำไป ผู้อยากรีบทำ ทิศทาง อย่างได้ความอบอุ่น แต่ก็ไม่มีใครให้คำปรึกษา ไม่มีใครแนะนำ แม้แต่ความอบอุ่น จากพ่อแม่ก็ไม่มีในตอนนั้น เพราะพ่อแม่เสียไปแล้ว แม่ก็ทำมาหากินเลี้ยงน้องเล็กๆ อยู่ทางสุขลา และผู้คนไม่ใช้ผู้วิเศษ แต่ผู้คนไปลึกลับของความสำเร็จไปพบความสำเร็จมาแล้ว เป็นจุดที่ผู้คนพ้อใจ พร้อมที่จะหยุดกระเสือกกระสนแแล้ว

แน่นอน โลกปัจจุบันมีความตื้นช้อนมีการแข่งขันกันสูงขึ้น โลกมีความรวดเร็วขึ้น แต่ปัจจัยหรือส่วนประกอบที่จะไปสู่ความสำเร็จยังเหมือนเดิม สิ่งที่อยากรีบทำทั้งหลายก็คือ

อย่าสนใจจุดเริ่มต้นมากนัก เพราะเราเลือกไม่ได้ อยากรีบทำท่านทั้งหลายก็คือ ที่เราจะไปถึงมากกว่า เพราะ

เราเลือกและบันดาลได้พอสมควร

ที่ผ่านมากว่าอย่าสนใจจุดเริ่มต้นให้มากนัก ไม่ได้บอกว่าให้ลืมจุดเริ่มต้น คนเรารถ้าลืมที่มาเสียแล้ว ก็จะเสียคนทุกคนไป

หนทางไปสู่ความเป็นเลิศ หรือไปสู่ความสำเร็จเป็นการเดินทางของชีวิต

เป็นการเดินทางที่ยาวนาน (Very Long Journey)

บ้อยครั้ง เป็นการเดินทางที่โดดเดี่ยว (Lonely Journey)

พวกเรานี่ที่นี้ก็ได้เดินทางมายาวเหลือเกิน ถ้ามองในด้านระยะเวลา แม้เป็นเพียงระยะเริ่มต้นของชีวิต พวกเราส่วนใหญ่คงเดินทางไม่น้อยกว่า 18 ปี แต่ถ้ามองด้านประสบการณ์พวกเราเดินทางมาก่อนข้างน้อย บางคนเดินทางมาอย่างมีจุดมุ่งหมาย และด้วยจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนนั้ง ถึงเลื่อนบ้าง แต่พวกเราส่วนใหญ่ ก็มักไม่ได้มีจุดหมาย หลายคนอาจเดินตามฝูงชนมา หนทางใหม่มีค่อนมาก ก็เดินตามเขามา

บัดนี้ท่านทั้งหลายได้เดินทางมาถึงทาง 2 แห่งร่วมกัน ท่านได้เลือกเดินทางถูกแล้ว โดยได้เข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา แต่ก็มีทางวากวนอีกมากมาย จึงอยากเตือนท่านว่าอย่าได้หลงแทะเวียนเดียวที่ไหนนานนัก มิฉะนั้นท่านอาจจะเดินทางไปไม่ถึงจุดหมาย

เวลาท่านเดินทางไกลอย่างโดดเดี่ยว บ้อยครั้งเราจะเหงา หดหาย ๆ คนจึงต้องเสียคนไป บางคนก็ติดยาเสพย์ติด บางคนก็มัวหลงในความสุขผิวเผิน จนลืมเดินทางต่อ บางคนใจไม่ถึง อาจจะฆ่าตัวตาย เราจึงต้องมีกติกาในการเดินทาง

ในชีวิต กติกาคงมีหลายข้อ กติกาที่ผมอยากเรียนท่านก็คือว่า

ท่านจะต้องอดทนและเข้มแข็ง

ท่านจะต้องรู้จักระบบในสิ่งที่ไม่เหมาะสม

ท่านจะต้องมีความเด็ดเดี่ยว แนวโน้ม มีทิศทาง และมีวิธีการของตัวเองที่แน่นอน

ท่านต้องกล้ายอมรับความผิดพลาด ท่านจะได้แก้ตัวได้

ล้มแล้วอย่าให้ท่านรู้จักลูก ให้โอกาสแก่ตัวเองเสมอ

มีบางคนล้มลงครั้งเดียว ก็แข็งขาหัก และไม่ยอมรู้จักลูกขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

ลิงสำคัญอย่างยิ่งที่อยากรจะขอจากท่านก็คือ อยากรู้ว่าท่านมองโลกในแง่บวกเสมอ อย่าเป็นคนมองโลกในแง่ร้าย อย่าสร้างแต่ความทุกข์ นอกจากนั้นอย่าให้ท่านพยายามเป็นคนธรรมชาติ “ติดดิน” อยู่เสมอ อย่าเริ่มมีความต้องการหรือรสนิยมที่วิจารณิศาสตร์เรื่องนักจะได้ไม่เสียคน

อยากรู้ว่าอย่าอีกครั้งหนึ่งว่า การเดินทางไปสู่ความสำเร็จหรือเป็นเลิศต้องอาศัยความสามารถของคนเอง ต้องอาศัยการเดินทางที่ถูกวิธี ต้องอาศัยโอกาสและโชคชะตา และอยากรู้ว่าให้ท่านได้อาชญาความสามารถ และวิธีการเดินทางเป็นสำคัญ อยากรู้ว่าท่านว่าทั้งความสามารถและวิธีการเดินทางเป็นสิ่งที่สามารถสร้างได้ เป็นสิ่งที่สามารถเรียนได้ และเป็นสิ่งที่สามารถเลียนแบบได้

ผมอยากรู้ว่าคิดคำพูด ผนจ安排ได้ว่าเป็นคำพูดของใคร เขานอกว่า “มนุษย์มีความสามารถที่จะเดิน

การเดินทางไปสู่ความสำเร็จหรือเป็นเลิศต้องอาศัยความสามารถของคนเอง ต้องอาศัยการเดินทางที่ถูกวิธี ต้องอาศัยโอกาสและโชคชะตา

แบบอย่างของคนอื่นสูงมาก แต่บุขยักษ์มีความสามารถที่จะไม่ทำตามคนอื่นสูงกว่านั้น”

เราเรียนได้ เราเลียนได้ แต่เราอาจจะไม่ทำตาม hely ฯ คนรู้ว่าจะทำให้ชีวิตประสบความสำเร็จได้อย่างไร hely ฯ คนได้ตัวอย่างที่ดี ได้ตัวอย่างที่เหมาะสม แต่ตัวเองก็อยากรู้ว่าต้องทำสิ่งใด ฯ กล่าวไว้ระหว่างไปเจ้าแบบหรือไปเลียนแบบเขามา

ในการเดินทางในชีวิตไปสู่ความสำเร็จ ความเป็นเลิศ ผู้สอนพยายามท่านว่า ร่างกายท่านจะทำหน้าที่เหมือนยานพาหนะ หรือเหมือนรถยก สมองของท่านจะทำหน้าที่เหมือนเครื่องจักร หรือเครื่องยนต์ สดและความสามารถของท่านจะเป็นผู้คุมพวงมาลัยและค่อยแตะเบรก

ในการพูดวันนี้ผมจะเน้นเรื่องของการเรียนมากกว่าการทำงานและการใช้ชีวิต เพราะเป็นการพูดกับนักศึกษาในโอกาสเปิดภาคเรียน ผู้สอนถูกใจเริ่มเรื่องการเรียน การที่ท่านได้เข้ามาเรียนในสถาบันราชภัฏสังขละ ผู้สอนแต่ต้นแล้วว่า ท่านได้เดินทางมาถูกต้องแล้ว และอยากรู้ว่า วางแผนสำหรับผู้สำเร็จ การเรียนในประเทศไทยนั้นสูงมาก ในประเทศไทยความสำเร็จในชีวิตทำได้ง่าย ถ้าเด็กคนหนึ่งเกิดมาอย่างประสบความสำเร็จสิ่งแรกที่จะต้องทำคือเรียนให้เก่งไว้ก่อน ถึงแม้มีความสามารถอื่นๆ ถ้าเรียนเก่งแล้วคนไทยยอมรับคนเรียนเก่งมากกว่าคนอื่น

ในเมื่อร่างวัลสูง เรายังจำเป็นต้องพยายามเรียนให้ดี ทำอย่างไรจะจะเรียนดี ผู้สอนคิดว่าสิ่งแรกต้องเริ่มด้วยการเรียนวิชาที่เรารู้ หรือวิชาที่คิดว่าจะทำงานทำได้ ให้ถูกสองอย่างนี้ และถ้าจะต้องเลือกคงจะต้อง

ท่านต้องพยายามชอบวิชาที่ท่านต้องเรียน นี้เป็นเรื่องที่สำคัญ

ต่อจากนั้นท่านต้องเรียนให้ถูกวิธี ในการเรียนให้ถูกวิธีมีหลักง่าย ๆ อยู่ไม่กี่ข้อ

หลักข้อแรก ซึ่งเป็นหลักมีความจำเป็นอย่างยิ่งคือ ต้องอ่านมาก ไม่มีใครที่สามารถเรียนดีได้ไม่ อ่านมากได้ ท่านต้องอ่านมาก และถ้าท่านสามารถอ่านได้เร็วเท่าไร ท่านจะได้เปรียบคนอื่นมากขึ้นเท่านั้น แล้วพยายามทำแบบฝึกหัดให้มาก ๆ

หลักข้อสอง ต้องสอบตามสิ่งที่ไม่รู้ คุณเราส่วนใหญ่ไม่รู้ถ้าตามเพราะเกรงว่าจะเป็นการแสดงออก ซึ่งความไม่รู้หรือความไม่รู้ของเรารอคุณ การเป็นนักเรียน การเป็นนักศึกษาท่านจะต้องไม่รู้สึกในรูปนี้ ท่านต้องตามสิ่งที่ไม่รู้ และท่านมีโอกาสในที่นี่ เพราะท่านมีอาจารย์ประจำวิชา ท่านมีอาจารย์ที่ปรึกษาท่านต้องพยายามตาม

หลักข้อที่สาม ท่านต้องพยายามศึกษาข้อสอบเก่า ๆ ฝึกหัดทำตามสมควร พยายามฝึกตัวเอง เมื่อเรียนเข้าสอบบ่อย ๆ ยิ่งสอบบ่อยเท่าไรยิ่งดี เอาข้อสอบเก่า ๆ มานั่งทำตอบดู นางครั้งบางคราวอ่านหนังสือแล้วพยายามดังคำตามกับตัวเอง แล้วพยายามตอบเอง ถือเป็นสิ่งที่ดี

หลักข้อที่สี่ ต้องรู้จักแบ่งเวลาให้เหมาะสม ความจริงเวลาเราทุกคนมีเท่านั้น อยากรู้ขอให้ท่านทั้งหลายแบ่งเวลาระหว่างวิชาต่าง ๆ ให้พอเหมาะสม นักศึกษาส่วนใหญ่มักจะพยายามเรียน พยายามอ่านวิชาที่ตัวเองชอบและไม่ค่อยอ่านวิชาที่ไม่ชอบ ชอบไม่ชอบก็ต้องพยายามอ่านตามที่ควรจะอ่าน แล้วพยายามแบ่ง

เวลาระหว่างการเรียนกับกิจกรรมต่าง ๆ ให้เหมาะสมด้วย ประการสุดท้ายในการเรียน ผู้คิดว่าจะต้อง ดูแลสุขภาพร่างกายและจิตใจ ควรออกกำลังกายตาม สมควรจะทำให้จิตใจเรஸบาย คนเรารถาร่างกายดี จิตใจดี สมองก็จะดี ผู้เองเคยสังเกตกับตัวเองเสมอว่า ระยะใด ที่ผู้ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอความจำจะดีมาก ๆ อะไรที่เคยคิดไม่ออกก็จะคิดออก ระยะใดที่ไม่ออก กำลังกาย ความคิดความอ่านก็ค่อนข้างจะเสียไป อันนี้ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นปกติ

และอยาจจะขอท่านทั้งหลายว่าอยาให้ท่าน พยายามทำความเข้าใจกับตัวเองเสมอว่า การเรียน หนังสือไม่ใช่ของยาก ต้องทำตัวให้ Positive เสมอ ให้คิดว่าการเรียนหนังสือ ไม่ใช่ของยาก เพราะเมื่อท่านเริ่ม คิดว่ายาก สมองท่านจะ block และท่านจะเรียนหนังสือไม่ได้ เรียนหนังสือไม่เข้าใจ ต้อง พยายามคิดว่าการเรียนหนังสือไม่ ใช่ของยาก เพราะมีคนเกี่ยวข้อง อยู่แค่สองฝ่ายเท่านั้นเองคือตัว ท่านเองกับอาจารย์ และมีสื่อ กลางอยู่คือหนังสือ ไม่มีปัจจัยอื่น เข้ามาเกี่ยวข้องเลย ไม่มีปัจจัย สภาพแวดล้อมที่วุ่นวายเลย

อีกสิ่งหนึ่งที่ ผู้ อยาจจะฝากท่านทั้งหลาย คือ รื่องการเรียนภาษาต่างประเทศ อยาจจะขอให้ท่านทั้ง หลายต้องพยายามรู้ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาษาอังกฤษ ให้พออ่านออกเขียนได้ พอดูได้ ติดต่อ ได้นิดหน่อย ท่านไม่จำเป็นต้องชอบคนอังกฤษคนฝรั่ง ก็ได้ ในโลกที่ค่อย ๆ แคนปไปเรื่อย ๆ อย่างที่อยู่ใน ปัจจุบันขณะนี้ ด้วยการคุณนาคมการติดต่อสื่อสารที่ สะดวกขึ้น ภาษาอังกฤษยังมีความหมายต่อการครอง ชีพไปอีกนาน เพราะฉะนั้นผู้อยาขอท่านทั้งหลายว่า ให้สนใจภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ผู้อยาจจะเตือนท่านว่า สถาบันราชภัฏ หรือสถาบันอุดมศึกษาใด ๆ ก็ตามแต่ ไม่ใช่ เป็นที่สร้างปัญญาหรือสร้างสมองแต่เพียงอย่างเดียวแต่เป็นที่สร้างบุคลิกภาพด้วย คือเป็นที่สร้าง บุคลิกภาพ สร้างความส่งงานให้แก่ตัวท่านด้วย เพราะ

ฉะนั้นผู้คิดว่าท่านทั้งหลายต้องพยายามพัฒนาตัวเอง ประการแรก ต้องแสวงหาความรู้รอบตัวด้วย ต้องพยายามอ่านหนังสือประกอบให้มากที่สุดเท่าที่จะ มากได้ อยาให้ท่านเข้าฟังปัญகาอย่างน้อยเดือนละ หนึ่งครั้ง อยาให้ท่านหาเวลาว่างฟังดนตรีบ้าง ดูการละ เล่นบ้าง

ประการที่สอง อยาให้ท่านมีส่วนร่วมใน กิจกรรมของสถาบัน อยาให้ท่านดูกำลังของตัวเองว่า สามารถแบ่งเวลาให้กิจกรรมพิเศษได้แค่ไหน แล้วเลือก กิจกรรมที่ท่านชอบ ที่ใช้เวลาไม่นานนัก ถ้าท่านเรียน หนังสือไม่ค่อยเก่งนัก ก็พยายามเลือกกิจกรรมที่ชอบ และใช้เวลาไม่นานนัก การมีส่วนร่วมในกิจกรรมจะทำให้ เรารู้สึกว่าเรามีส่วนร่วม เราจะ ส่วนเป็นเจ้าของ และเราจะเป็น ส่วนหนึ่งของสถาบัน เราจะได้มี ความรักส่วนรวมมากขึ้น

ผู้เองในสมัยเรียน หนังสือก็เป็นคนไม่ค่อยมีเวลาไม่ ค่อยมีโอกาสอะไรเท่าใดนัก แต่ ได้พยายามจะร่วมกิจกรรมกับ ทางมหาวิทยาลัยตลอดเวลา ผู้ เคยเป็นบรรณาธิการ เคยเป็น หัวหน้าคณะ ก็พยายามเจียด เวลาไว้ให้กับสิ่งเหล่านี้

และการที่สามใน การสร้างบุคลิกภาพนั้น ผู้อยาให้ ให้ท่านพยายามคุณเพื่อนที่เหมาะสม อยาให้ท่านต้อง ฝึกการเข้าสماคม ท่านจะได้ไม่เครียดจนต้องออกไปสู้ ชีวิตในระดับต่อไป

โดยสรุปแล้วเมื่อพูดถึงการเรียน ผู้อยาจะ สรุปว่า ท่านทั้งหลายควรจะต้องขอบอย่างน้อย บริญญาตรี บริญญาตรีที่มีปัญญาและส่งงานให้ได้ อันนี้เป็นเรื่องการเรียนที่อยาจจะฝากท่านไว้

ขอมาพูดเรื่องการเข้าทำงาน ทำอย่างไรจึงจะ ทำงานทำที่เหมาะสมได้ อันนี้ยกให้ ยกกว่าเรียน ด้วยซ้ำไป การทำงานทำให้เหมาะสมเป็นเรื่องยาก โดย เผาะในขณะนี้ ขณะที่ภาวะเศรษฐกิจของประเทศไทยกำลัง วิกฤติอยู่ การทำงานทำเป็นสิ่งที่ยากมาก ๆ แต่ยังไ ร ก็ตามอยากรีบทำงานทั้งหลายว่าอีก 4 ปีข้างหน้า ตอน ที่ท่านทั้งหลายจบออกไปสู่ตลาดแรงงาน ในตอนนั้น

"ในการทำงานอยากจะขอให้ทำงานโดยการอุทิศกำลังกาย กำลังใจ และสมองให้แก่งานอย่างเต็มที่ อย่าให้งานประจำกลายเป็นงานอดิเรก"

สภากาชาดไทยดำเนินการทางงานทำจดดีขึ้นมากที่เดียว ผู้เชื่อว่า ในตอนนั้น ในตอนที่ท่านจะเป็นประธานปี พ.ศ.2543 เศรษฐกิจของประเทศไทยจะเข้าสู่ว่างของความรุ่งเรือง จริงใหม่แล้ว เพราะฉะนั้นตอนนั้นโอกาสทางงานของ ท่านมีมากที่เดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าท่านเป็นนัก ศึกษาที่ดี เรียนดี มีบุคลิกใช้ได้ ผู้เชื่อว่าท่านจะทางาน ได้ดีมากในตอนนั้น เพราะภาวะเศรษฐกิจจะเป็นปัจจัยช่วย

คนส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้ทำงานที่ชอบหรือถนัด จึงจำเป็นต้องหดหรือต้องฝึกให้ชอบงานที่ต้องทำ เมื่อนำเสนอเรื่องจำเป็นต้องชอบวิชาที่เรียน ในการ ทำงานก็เหมือนกัน ต้องหดให้ชอบงาน เพราะจะหา งานที่เราชอบคงหายาก ในการทำงานคงมีกติกาอยู่ไม่กี่ กติกาที่ผู้จะเรียนท่านไว้ ฝึกท่านไว้แล้ว ๆ น้อย ๆ คือ

อย่างให้ท่านทำงานโดยมุ่งความสำเร็จ ของงาน ผู้เรียนจะจากต่างประเทศกลับมาทำงานก็มี ปัญหาว่างานไหนที่ผู้ไม่ชอบ ผู้มักจะไม่ทำ งานไหน ที่ชอบผู้จะทำเร็ว งานไหนที่ไม่ชอบผู้นักจะเก็บไปใส่ไว้ ใส่ลิ้นชักไว้ วันหนึ่งท่านปลดกระทรวงการคลังสมัยนั้น คือ คุณบุญมา วงศ์สวารรค์ เข้ามาในห้องผู้ ตอนนั้น ผู้เป็นหัวหน้ากองเศรษฐกิจอยู่ ท่านบอกว่าคุณอรุณ เองานที่คุณชูกไว้ในโต๊ะออกมาราบรื่นที่ได้หัวเราะ ผู้ เป็นสิ่งที่เดือนผู้มีอยู่ตลอดเวลา ในการทำงานนั้นต้อง

ทำทุกงาน ไม่ว่างงานที่ชอบหรืองานที่ไม่ชอบต้องทำให้ เสร็จอย่างเดือด

ในการทำงานอยากจะขอให้ทำงานโดย การอุทิศกำลังกายกำลังใจ และสมองให้แก่งาน อย่างเต็มที่อย่างที่เดียวให้งานประจำกลายเป็นงานอดิเรก คนไทยจำนวนไม่น้อยที่เดียวที่กระเสือกระสนให้ได้ งานทำ แต่เมื่อได้ทำแล้วก็ไม่ทำจริง ผู้อยากรู้ท่านทั้ง หลายทำงานให้ทางานได้ก้าวหน้าไปพร้อมกับตัวเรา เมื่อ เข้าผนังเป็นห่วง ได้คุยกับท่านรองอธิการว่ามีนัก ศึกษามาเข้าเรียนที่เรามากเหลือเกิน มีหลาย ๆ คน อย่างจะเข้าเรียน ขณะนี้ก็มีคนรอที่จะมาเข้าเรียนอยู่ ผู้ เป็นห่วงว่าหลาย ๆ คนที่อยากรู้เรียนในวันนี้ ว่าหาก มาเรียนจริงไปนานแค่ไหน ไม่ใช่อย่างมาเข้า พอกเข้ามา แล้วก็ไม่เรียน อันนี้เป็นสิ่งที่ผู้คิดว่าเป็นความผิดเบื้อง ต้นที่รุนแรงมาก ๆ ถ้าท่านอุดส่าห์อยากรู้เรียน ขอให้เรียนจริง ๆ

อย่างให้ท่านทึ้งหลาย ถ้าออกไปทำงานแล้ว อย่างให้ทำงานโดยมีหลักการยึดมั่นที่แน่นอนให้มี บุคลิกของตัวเราที่แน่นอน ให้เข้ารู้จักเราไว้มีบุคลิก เช่นได้ ในการทำงานนั้นท่านอาจจะประนีประนอม ได้พอสมควร แต่ต้องไม่เสียหลักการ อย่างให้ท่าน ทำงานอย่างมีเกียรติ ถ้าท่านเป็นข้าราชการก็ไม่ ต้องวิงเต้นและห้ามทำหน่งโดยวิธีที่ไม่เหมาะสม

ในการทำงานนั้น ผู้เชื่อว่าเรา
แต่ละคนจำเป็นต้องมุ่งประโยชน์ส่วน
ตัวเป็นหลัก เราทุกคนต้องคิดถึงเงิน
เดือน คิดถึงค่าจ้าง คิดถึงกำไรหรือ
ประโยชน์อื่น ๆ แต่ก็จำเป็นอย่างยิ่ง
ที่เราแต่ละคนต้องมีจรรยาบรรณ
ในวิชาชีพนั้น ๆ อย่าพยายามหาราย
ได้โดยวิธีการที่อาจจะเรียกว่าผิดศีล
ธรรม เป็นต้นว่าเป็นพ่อค้าก็อย่าปลอม
ปันสินค้า อย่าลดคุณภาพ อย่าหากำไร
เกินสมควร ถ้าท่านเป็นหัวราชการต้อง^{หัว}
ดำเนินถึงการรับใช้ประชาชนเป็นภารกิจ
หลัก ถ้าท่านเป็นครูบาอาจารย์ก็ต้อง^{หัว}
หมั่นแสวงหาความรู้สู่ตัวเพิ่มขึ้น สอน
เด็กให้ดีให้เด็กเข้าใจ สร้างศรัทธาใน
เด็กให้ได้ อันนี้เป็นสิ่งที่อยากให้ท่าน^{หัว}
ลองเก็บไปคิด

มาพูดถึงเรื่องการใช้ชีวิตทั่วไป
ในการใช้ชีวิตทั่วไปก็เหมือนกัน อย่าง
ขอให้ท่านเป็นคนมองโลกในแง่บวก
มองในแง่ดี เมื่อตอน ๆ กับการเรียน
หนังสือและการทำงาน เพราะโลกโดย
ปกติก็สับสนมากอยู่แล้ว เราอย่าไปเพิ่ม
ความสับสนให้อีกคุณ

ในการใช้ชีวิตทั่วไปคงมีหลัก
อยู่ไม่กี่ประการ ผนอจากของอนุญาต
พุดสัน ๆ

สิ่งแรกที่อยากจะขอคือ
อยากรอให้ท่านทั้งหลายฝึกตัวเอง
ให้เป็นคนอายเย็น โดยเฉพาะอย่าง
ยิ่งต้องรู้จักอายตัวเอง หรือละอาย
ต่อบาป ยิ่งเราจะประสนความสำเร็จ
ในชีวิตมากเท่าไร โอกาสที่เราจะฉก
ฉวยจากสังคมก็ยิ่งมีมากขึ้น เราต้อง^๔
ตั้งระบบควบคุมตัวเอง ใช้ความละอาย
ต่อบาปเป็นกติกา ไม่ต้องรอเฉพาะที่
กฎหมายบัญญัติห้าม คนเรานั้นเราราจ
หนีคนอื่นได้ แต่เราหนีตัวเองไม่ได้ เรา
จับความผิดตัวเองได้เสมอ เพราะ
ฉะนั้นถ้าเรารู้จักละอายต่อบาปแล้ว เรา

อยากขอให้ท่าน
ทั้งหลายฝึก
ตัวเองให้เป็นคน
อายเป็น
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ต้องรู้จักอายตัว
เอง หรือถ้ายัง
ต่อบาป
ยิ่งเราประสบ
ความสำเร็จใน
ชีวิตมากเท่าไร
โอกาสที่เราระ
นกนวยจากสังคม
ก็ยิ่งมีมากขึ้น

จะไม่กล้าทำผิดมากมายนัก

ประการที่สองที่จะขอท่าน
ก็คือว่า พยายามทำดีมากกว่า
ทำชั่ว คนเรานั้นจะหักคนที่ไม่เคยทำ
ความชั่วเลยคงไม่มี หาไม่ได้แน่ ๆ
ผมเคยตั้งกติกาในชีวิตไว้ง่าย ๆ ว่า
ในชีวิตนั้นทำความชั่วน้อย แต่ในการ
ทำความดี ก็อยากให้ท่านรู้ว่าท่านทำ
ความดี เมื่อทำความชั่ว ก็อยากให้รู้ว่า
ทำความชั่ว อย่างพยายามไปปอกปิดว่า
ความชั่วนี้ไม่ใช่ชั่วจริง ก็ถ้าทำดีให้รู้ว่า
ดี ทำชั่วให้รู้ว่าชั่ว

ผมเคยยกตัวอย่างจากหนังสือที่ผมเคยอ่านประกอบนอกหลักสูตรตอนเรียนหนังสืออยู่ที่ต่างประเทศ หนังสือชื่อ Ten Camerons ที่แปลว่าห้องทั้งสิบ ในเรื่องหนึ่งในสิบเรื่องนั้นมีพระฝรั่งรูปหนึ่งมีความสนใจใช้เวลาคนหนึ่งที่เพิ่งมาอยู่วัดใหม่ ๆ ซึ่งสาวกไม่อยากเออ้อห่อหมกด้วยไม่อยากทำตามด้วย เพราะกลัวบาปพระรูปเป็นกับอกซึ่คนนั้นว่า บาปในที่ลับไม่เป็นบาป Private Sin is no sin at all จึงอยากรู้ว่าถ้าทำเดี๋ยวให้ท่านรู้ว่าทำดี ทำชั่ว ก็ให้รู้ว่าทำชั่ว ทำดีบ้าง ทำชั่วบ้างแต่อย่าทำชั่วให้นากกว่าเดี๋ย แล้วกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นความชั่วต่อส่วนรวมแล้วอยากรอให้ท่านหลีกเลี่ยงเป็นอย่างยิ่ง ความชั่วส่วนบุคคลอาจไม่เป็นไร แล้วก็ไม่ตื่นเต้นกับความสุข หมกมุ่นกับความทุกข์มากไป

คนจำนวนไม่น้อยโดยเฉพาะ
อย่างเช่นในโลกปัจจุบันมีคนที่มีความ
สุขไม่เป็น ทุกข์เป็น พากนี้มีแต่ มี
ความสุข ก็ไม่รู้ว่ามีความสุขเลยไม่ได้
ใช้ความสุข แต่พอเมื่อทุกหัวใจนิดกดดู
เหมือนมากนายเหลือเกิน ไม่อยากริบ
ท่านเป็น เช่นนั้น อย่าไปดื่นเด็นกับ
ความสุขจนเกินเหตุ และอย่าหมกมุ่น

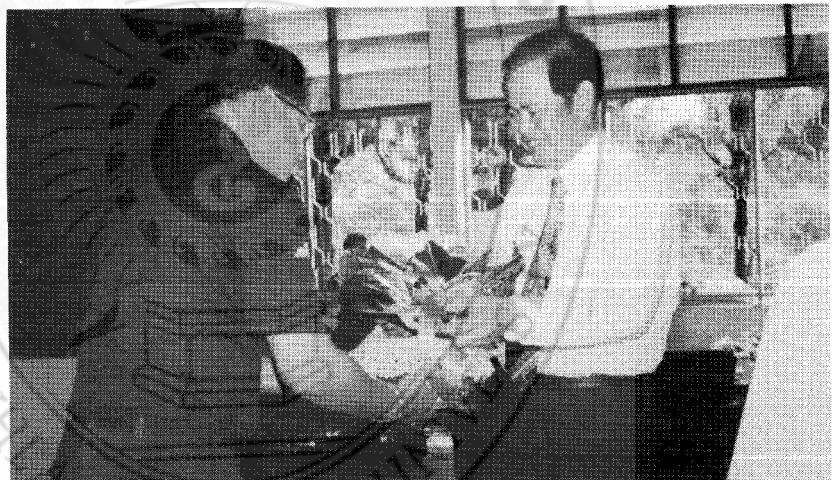
กับความทุกข์มากจนเกินไป เราต้องพยายามเข้ากับโลกให้ได้ อย่าเป็นคนของโลก

สิ่งสำคัญอีกสิ่งหนึ่งก็คือว่าอย่าพยายามเป็นผู้วิเศษแต่ผู้เดียว อย่าไปคิดว่าเราเก่งกว่าคนอื่นเราดีกว่าคนอื่น อย่าไปคิดเช่นนี้ อย่าไปคิดว่าคนอื่นไม่รู้อะไรเลย ไม่จริง และในชีวิตนั้นอย่างขอท่านทั้งหลายว่า เมื่อท่านเดินทางถึงสู่ความสำเร็จของชีวิตแล้ว หรือเมื่อถึงเวลาเหมาะสมกับเวลาแล้ว อยากให้ท่านหยุดทำงานหาเงิน คงไม่ใช่หยุดทำงานทั้งหมด แต่ให้หยุดทำงานหาเงิน อย่าไปคิดว่าเราหาเงินได้ตลอดชีวิต ผนวกคิดว่าการหยุดเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเราแต่ละคน ทั้งด้วยเรื่องสังขาร ถ้าแก่ไปสังขารก็คงไม่ช่วย และเราทุกคนควรมีโอกาสพักผ่อนให้รางวัลแก่ชีวิต และสำหรับตัวคนอื่น ถ้าเราหยุดทำงานเสียบ้าง ตำแหน่งงานจะได้ว่าง สำหรับคนรุ่นหลังได้ อันนี้เป็นสิ่งสำคัญ

แล้วก็อย่างให้ท่านทำตัว เป็นประชาชนอาวุโสที่ดี เป็น Senior Citizen ที่ดี อย่างให้ท่านทำตัวเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม รัฐก็แบ่งปันความสุขความสำเร็จเสียบ้าง ในคืนวันที่ 30 มิถุนายน นี้ เป็นคืนที่ผู้ว่าราชการช่องกง คริส พะเทน (GOV. Chris Patten) จะเดินทางออกจากช่องกงตอนเที่ยงคืนตรง และเดินขึ้นเรือหลวงบริพาเนียเพื่อคืนวันที่ 30 มิถุนายน ตอนเที่ยงคืนตรง อังกฤษจะคืนมอนเตการ์ช่องกงให้ประเทศไทย หลังจากที่อังกฤษได้ใช้มา 156 ปี เพราะฉะนั้นคืนวันที่ 30 มิถุนายน

ตอนเที่ยงคืน พวกเราจะเดินทางกลับโดยเรือ เรือจะถอนสมอทันทีที่แกก้าวขึ้นเรือ นายแพทย์เทนบอกว่าห้องชีวิตไม่ได้พักผ่อน ขณะนี้ก็เหนื่อยมาหลายปี มีความคิดว่าควรพักผ่อนเสียที่ กลับไปจะพักผ่อนแกนักลิงความสุขของการที่จะได้เป็นคนธรรมชาติที่ไม่มีใครรู้จักเสียที่คำพูดหนึ่งที่อย่างจะยกมาเล่า เป็นคำพูดที่ไม่ได้พิเศษแต่เป็นคำพูดที่แปลง แกนกับว่าหลังจากที่ได้กลับไปอยู่บ้านแล้ว พวกจะไปเที่ยวฟรั่งเศสก่อนสักเดือนสองเดือน หลังจากนั้นทุกๆ เย็นวันอาทิตย์แกดังใจจะบดองเท้าให้กันในบ้านทุกๆ คน ห้องของภรรยา ของลูก เพราะ

จะได้รับสำหรับตัวผู้เองหลายๆ ท่านคงทราบ หลังจากเกณฑ์อายุราชการมาแล้วยังมีความวุ่นวายอยู่บ้างไม่นานนัก ผู้อย่างเป็นอยู่สองอย่าง คืออย่างเป็นนักอนุรักษ์กับอย่างเป็นนักคิด ดังใจว่าจะปลูกป่าจะคืนป่าให้แผ่นดิน อย่างสร้าง

บอกว่าห้องชีวิตไม่เคยบดองเท้ามานานเหลือเกิน ตอนนี้เป็น Senior citizen เป็นคนว่างงานอยู่กับบ้าน สามา ฯ การได้มีโอกาสบดองเท้าให้ทุกคนที่บ้าน เป็นความสุขที่แสวงหากำ ฯ เลย

ที่ผมยกตัวอย่างมา ก็เพียงอย่างยกให้เห็นว่า ความสุขมีหลากรูปแบบ ความสุขจากการได้บดองเท้าในเย็นวันอาทิตย์เป็นความสุขที่คนแก่คนหนึ่งซึ่งมีตำแหน่งใหญ่มาก ฯ ขณะนี้อย่าง

ความชุ่มชื้นให้แผ่นดิน อย่างปลูกต้นไม้นานาชนิดให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ อันนี้เป็นสิ่งที่อย่างทำอีกฐานะหนึ่งผู้อย่างจะเป็นนักคิด อย่างเป็นนักสังเกตธรรมชาติของชีวิต ไม่ได้ดังใจจะหนีโลก แต่อย่างสังเกตโลกอย่างเป็นนักปรัชญา ผนวกคิดว่าถ้าเราสามารถมองโลกจากใจที่เป็นกลางได้ จะเห็นภาพชีวิตที่น่าสนใจมากเหลือเกิน นี้เป็นสิ่งที่ผมตั้งใจจะทำและคงได้มีโอกาสทำแน่นอน

"ผนอย่างให้นักศึกษาทุกคน ทำชีวิตของนักศึกษาเองให้มีความหมาย ชีวิตที่ไม่มีความหมายเป็นชีวิตที่ผู้รับไม่ได้"

ถ้าจะวานมาตรฐานในสายตามน ว่าความสำเร็จ
ในการใช้ชีวิตมีลักษณะอย่างไร ผนอยก็ต้องที่อยู่ 4 ข้อ คือ
หนึ่ง ถ้ามีคุณชีวิตต้องเป็นคนดี มีความเข้าใจ
ซึ่งกันและกัน ร่วมทุกชีวิตสุขซึ่งกันและกัน
ให้เกียรติซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบ มี
การประนีประนอมกันพอสมควร สอง ถ้ามี
บุตรหลานต้องเป็นคนดีเป็นกำลังของประเทศ
ชาติได้ สาม ตัวเองไม่เป็นภาระหรือเป็น
อันตรายต่อสังคม สี่ เมื่อถึงวัยมากแล้วให้ได้
มีโอกาสพัฒนาตามสมควร บางครั้งบางคราว
ถ้าเห็นคนแก่อายุ 70 ปี 80 ปี ยังหาบของไป
ขายในตลาด อันนี้เป็นตัวอย่างของความน่า
เห็นใจอย่างยิ่งในสายตามน คนแก่ควรได้อยู่
กับบ้าน ได้จัดรองเท้าอย่างที่ผู้คนยกตัวอย่าง
เมื่อตระกันน้ำครับ

ผนอยกขอสรุปง่ายๆ นะครับว่า ทางไปสู่
ความสำเร็จไม่ว่าการเรียน ไม่ว่าจะเป็นในด้านการทำงาน
และไม่ว่าจะเป็นด้านการใช้ชีวิต เป็นสิ่งที่อยู่ในวิสัยที่เรา
แต่ละคนสามารถบันดาลได้ ตัวโน้ตจะและโชคชะตา
เป็นสิ่งที่ไม่แน่นอนและอธิบายไม่ได้ แต่ถ้าเราแต่ละคนมี
ความสามารถมีวิธีการดำเนินชีวิตในด้านต่างๆ ที่เหมาะสม
สม ถ้าโชคชะตาร้ายเกิดผ่านเข้ามา ก็จะเบาบางลง แต่ถ้า
บังเอิญโชคชะตาดีผ่านเข้ามา ก็จะก่อให้เกิดผลดีต่อชีวิต
เรออย่างมหัศจรรย์

ผนอยกขอตั้งความหวังว่าพากเราจะนักศึกษา
ทุกคนในที่นี่จะต้องจนอย่างน้อยปริญญาตรี จะต้องมี
งานทำที่เหมาะสม สามารถได้รายได้พอที่จะดูแล
มาตรฐานการครองชีวิต ขนาดคนชั้นกลาง สามารถใช้
ชีวิตอย่างมีความสุขตามสมควร และสามารถทำด้วย
เป็นประโยชน์ต่อสังคม ผนอยกให้นักศึกษาทุกคนทำ
ชีวิตของนักศึกษาเองให้มีความหมาย ชีวิตที่ไม่มีความ
หมายเป็นชีวิตที่ผู้รับไม่ได้ ในความรู้สึกของผนอย

ผนอยเชื่อว่าเราทุกคนที่เกิดมาคงต้องมี ไม่ทราบว่าจะใช้คำ
ว่าอะไรดี การมี Destiny มีชะตาชีวิต มีการกิจที่ได้รับ¹
มอบหมายติดตัวมา ไม่ทราบว่าการกิจที่ได้รับมอบหมาย
ถ้าเรียกให้เพราเจาเริกการกิจจากสวรรค์ได้ ผนอยขอ
ตั้งความหวังว่า นักศึกษาแต่ละคนจะสามารถทำการกิจที่
ได้รับมอบหมายได้สำเร็จ ผนอยมองไม่เห็นเหตุผลใด ๆ
ที่ทำกันทั้งหลายจะทำไม่ได้

ในนามของสถาบันนามของสถาบันดีกว่าจะครับ
ในนามของสถาบันราชภัฏสงขลา ผนอยขอตั้งความ
ประรณดี 3 ข้อ

ข้อ 1 เรายกเห็นนักศึกษาทุกคนที่เรียน
จบจากสถาบันแห่งนี้ไปแล้วเป็นคนดี เป็นคนมีประโยชน์
ต่อส่วนรวม เป็นทรัพยากรุ่มย์ที่มีคุณค่าต่อสังคม ถ้า
ได้เป็นเลิศหรือประสบความสำเร็จในชีวิตเราจะได้ภูมิใจ
ถ้าคุณเป็นคนดีเราก็พอใจแล้ว

ข้อ 2 เรายกให้คุณภูมิใจในสถาบัน
ราชภัฏสงขลา เรายกให้คุณไม่ลืมสถาบัน เมื่อ
จบไปแล้วไม่ลืมอาจารย์ ไม่ลืมเพื่อนฝูงเก่า ๆ แล้วก็
ไม่ลืมสถาบันแห่งนี้

ข้อ 3 เรายกให้คุณสามารถออกแกร์ ฯ
อย่างภูมิใจว่าคุณจะมาจากสถาบันราชภัฏสงขลา
สถาบันราชภัฏสงขลาคงจะไม่สามารถรักษาหรือรับรู้การ
กระทำของพวกราช แต่ละคนได้ แต่พวกราชทุกคนที่ร่วม
กันเป็นสถาบันราชภัฏสงขลา ไม่ว่าจะเป็นครูอาจารย์
เก่า ๆ ครูอาจารย์ปัจจุบัน และครูอาจารย์ในอนาคต
ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่สถาบันทั้งอดีตปัจจุบันและอนาคต
ไม่ว่าจะเป็นนักศึกษาทุกคนที่เคยผ่านสถาบันนี้ไปแล้ว
นักศึกษาทุกคนกำลังศึกษาอยู่ในขณะนี้ และนักศึกษาที่
จะเข้ามาสู่รั้วแห่งนี้ในอนาคต จะร่วมใจกันชื่นชม พ่อใจ
และภูมิใจกับความสำเร็จของพวกราชทุกคน ผนอยขอให้การ
เดินทางในชีวิตของนักศึกษาใหม่ทุกคนเป็นไปด้วย
ความเรียบร้อยและประสบความสำเร็จ

ขอบคุณมากครับ